

Слушайте. Светилището на Изкупителите върху Прелетния рид крие проклета лъжа дори в самото си име, защото там няма и грам изкупление, камо ли святост. Областта наоколо е обрасла с храсти и бодливи трънаци, а разликата между лятото и зимата едва се усеща – с други думи по ония места вечно царува адски студ, независимо от сезона. Самото Светилище се вижда от километри, стига да не го забулва нечиста мъгла, което се случва рядко, и е изградено от кремък, бетон и оризово брашно. Брашното прави бетона по-твърд от скала и това е една от причините затворът (защото наистина си е просто затвор и нищо друго) да устои на толкова много опити да бъде превзет чрез обсада, смятани вече за тъй безнадеждни, че от стотици години насам никой не се е опитал да покори Светилището на Изкупителите върху Прелетния рид.

Това е гнусно, зловонно място и никой, освен Лорд-Изкупителите, не ходи там доброволно. В такъв случай кои са техните затворници? Всъщност думата не подхожда за хората, попаднали на Рида, тъй като щом кажем „затворник“, веднага си мислим за престъпление, но нито един от тях не е нарушил който и да било Божи или човешки закон. А и никога не сте виждали такива затворници – там водят само момчета под десет години. В зависимост от това на каква възраст са влезли, може да минат повече от петнайсет години преди да си тръгнат, но само половината имат този късмет. Другата половина излиза, обвита в савани от синьо зебло, за да бъде погребана в Нивата на Гинки – гробището, което започва до самата крепостната стена. То е необятно, простира се докъдето ти стига погледът и дава известна представа както за размерите на Светилището, така и колко трудно е да оцелееш там. Никой не познава Светилището напълно и лесно можеш да се изгубиш из безконечните му коридори, които лъкатушат и криволичат, слизат и се изкачват като някакви необятни лабиринти. До голяма степен причината е в това, че не забелязваш промяна – всяка част от Светилището изглежда досущ като предишната: кафява, мрачна, зацапана и вмирирана на нещо веето и застояло.

Младо момче, спряло в един от тези коридори, стиска голям тъмносин чувал и гледа навън през прозореца. Може би е на четиринайсет или петнайсет години. Не знае точно, както не знае и никой друг. Забравило е истинското си име, защото, който влезе тук, Лорд-Изкупителите го прекръстват с името на някой мъченик – а те са много, защото от незапомнени времена люто ненавиждат всички, които не успеят да обърнат в правата вяра. Момчето пред прозореца се казва Томас Кейл, макар че никой не го нарича на малко име. В този момент, надничайки навън, то извършва прискърбен грях.

Към прозореца го привлече звукът на едно от редките отваряния на Северозападната порта, която громолеше и скърцаше като великан с ужасно болнави колене. Момчето видя как двама Лордове с черни раса прекрачиха прага и въведоха хлапе на около осем години, после друго – малко по-малко, – сетне още и още. Кейл наброи още двацет деца, докато накрая друга група Изкупители завърши колоната и портата почна да се затваря с бавно, ревматично движение.

Когато Кейл изпъна шия да надникне през затварящата се порта към Келявите земи, изражението му се промени. Бе излизал извън крепостните стени само шест пъти, откакто

попадна тук преди повече от десетилетие – казваха, че бил най-малкото дете, довеждано някога в Светилището. Всеки път стражите го пазеха тъй, сякаш животът им зависеше от това (и наистина беше така). Ако се бе провалил при някоя от шестте проверки – защото излизанията му си бяха точно това, – щяха да го убият на място. За предишния си живот не помнеше нищо.

Когато портата се затвори, той отново насочи вниманието си към момчетата. Не бяха дебели, но имаха закръглени детски лица. Всички зяпаха с разширени очи огромната крепост и титаничните ? стени, ала макар и объркани от необичайното обкръжение, те не изглеждаха уплашени. В гърдите на Кейл бликнаха дълбоки и странни чувства, за които нямаше име. Но въпреки унеса, дарбата му да се ослушва го спаси и този път, както неведнъж в миналото.

Той отстъпи от прозореца и тръгна по коридора.

– Хей! Чакай!

Кейл спря и се обърна. Чудовищно шишкав Изкупител с провиснали над яката гънки плът стоеше пред една от вратите, а от стаята зад него долиташе съскането на пара, примесено с други странни звуци. Кейл го погледна, без да промени изражението си.

– Ела да те видя.

Момчето пристъпи към него.

– О, ти ли си – рече шишкавият Изкупител. – Какво правиш тук?

Момчето повдигна синия чувал, който носеше.

– Лордът на Дисциплината ме прати да отнеса това до барабана.

– Какво рече? Говори по-високо!

Разбира се, Кейл знаеше, че дебелият Изкупител е глух с едното ухо и нарочно говореше тихо. Сега повтори казаното, като крещеше с все сила.

– Майтап ли си правиш, момче?

– Не, Изкупителю.

– Какво правеше до прозореца?

– До прозореца ли?

– Не ме прави на глупак. Какво правеше?

– Чух Северозападната порта да се отваря.

Това сякаш разсея Изкупителя.